

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „CHEZ Elektro Bulgaria” AD (C-427/16), „FrontEx International” EAD (C-428/16)

Strona pozwana: Yordan Kotsev (C-427/16), Emil Yanakiev (C-428/16)

Sentencja

- 1) Artykuł 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE należy interpretować w ten sposób, że przepisy krajowe takie jak będące przedmiotem postępowania głównego, które po pierwsze nie zezwalają adwokatowi i jego klientowi na uzgodnienie wynagrodzenia w kwocie niższej niż minimalna kwota określona w rozporządzeniu przyjętym przez organizację zawodową adwokatów, jaką jest Vissh advokatski savet (naczelna rada adwokacka, Bułgaria), pod rygorem wszczęcia wobec tego adwokata postępowania dyscyplinarnego, a po drugie, nie zezwalają sądowi na zasądzenie zwrotu wynagrodzenia w kwocie niższej od tej kwoty minimalnej, mogą ograniczać konkurencję na rynku wewnętrznym w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE. Do sądu odsyłającego należy zbadanie, czy takie przepisy krajowe w świetle ich konkretnych zasad stosowania odpowiadają rzeczywiście uzasadnionym celom i czy nałożone w ten sposób ograniczenia poprzestają na tym, co jest niezbędne do zapewnienia realizacji tych uzasadnionych celów.
- 2) Artykuł 101 ust. 1 TFUE w związku z art. 4 ust. 3 TUE oraz dyrektywą Rady 77/249/EWG z dnia 22 marca 1977 r. mającą na celu ułatwienie skutecznego korzystania przez prawników ze swobody świadczenia usług, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów krajowych takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy których sąd krajowy zasądza zwrot wynagrodzenia adwokata na rzecz osób prawnych i niezależnych przedsiębiorców, jeżeli byli oni reprezentowani przez doradcę prawnego.
- 3) Artykuł 78 akapit pierwszy lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on obowiązywaniu przepisów krajowych, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego, na mocy których podatek od wartości dodanej stanowi część wynagrodzenia zarejestrowanych adwokatów, jeżeli powoduje to, że wynagrodzenia te podlegają podwójnemu opodatkowaniu z tytułu podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 371 z 10.10.2016.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 15 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administrativen sad Sofia-grad – Bułgaria) – Entertainment Bulgaria System EOOD / Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-507/16) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2006/112/WE — Artykuł 168 lit. a), art. 169 lit. a), art. 214 ust. 1 lit. d) i e) oraz art. 289 i 290 — Możliwość odliczenia podatku od wartości dodanej (VAT) należnego lub zapłaconego — Transakcje objęte podatkiem należnym w innych państwach członkowskich — System zwolnienia z podatku w państwie członkowskim, w którym skorzystano z prawa do odliczenia]

(2018/C 022/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administrativen sad Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Entertainment Bulgaria System EOOD

Strona pozwana: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” – Sofia

Sentencja

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienioną dyrektywą Rady 2009/162/UE z dnia 22 grudnia 2009 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się ona uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego odliczenie podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie członkowskim od usług świadczonych przez podatników z siedzibą w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika, z tego względu, że ów podatnik jest zidentyfikowany do celów podatku od wartości dodanej na podstawie jednej z dwóch alternatyw, o których mowa w art. 214 ust. 1 lit. d) i e) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162. Natomiast art. 168 lit. a) i art. 169 lit. a) dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2009/162, należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu państwa członkowskiego, które uniemożliwia podatnikowi – mającemu siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego i korzystającemu tam ze zwolnienia z podatku – skorzystanie z prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego w tym państwie od usług świadczonych przez podatników mających siedzibę w innych państwach członkowskich i wykorzystanych do świadczenia usług w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie siedziby tego podatnika.

⁽¹⁾ Dz.U. C 441 z 28.11.2016.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 23 listopada 2017 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo – Hiszpania) – Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González / Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

(Sprawa C-547/16) ⁽¹⁾

[Konkurencja — Artykuł 101 TFUE — Porozumienia między przedsiębiorstwami — Stosunki handlowe pomiędzy podmiotami prowadzącymi stacje paliw a przedsiębiorstwami paliwowymi — Długoterminowa umowa o wyłączną dostawę paliw — Decyzja, w której Komisja Europejska uznaje zobowiązania zaproponowane przez przedsiębiorstwo za wiążące — Stopień związania sądów krajowych wydaną przez Komisję decyzją w sprawie zobowiązań — Artykuł 9 ust. 1 i art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1/2003]

(2018/C 022/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Gasorba SL, Josefa Rico Gil, Antonio Ferrándiz González

Strona pozwana: Repsol Comercial de Productos Petrolíferos SA

Sentencja

Artykuł 16 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. [101] i [102 TFUE] należy interpretować w ten sposób, że wydana zgodnie z art. 9 ust. 1 tego rozporządzenia decyzja Komisji Europejskiej w sprawie zobowiązań odnoszących się do określonych porozumień zawartych między przedsiębiorstwami nie stoi na przeszkodzie przeprowadzeniu przez sądy krajowe analizy tych właśnie porozumień pod kątem ich zgodności z regułami konkurencji oraz ewentualnemu stwierdzeniu ich nieważności na podstawie art. 101 ust. 2 TFUE.

⁽¹⁾ Dz.U. C 22 z 23.1.2017.